

[P. N. Petersen (Røgle).]

fanget af vort militære beredskab, da vi nu engang bedst selv kan skønne over, hvor store byrder vi er i stand til at bære. Det erkendes jo fra alle sider, at det er en bydende nødvendighed at opretholde en passende levestandard for befolkningen, og for alt i verden må vi undgå, at der kommer til at herske nød i betydelige dele af vort samfund, da en sådan nødstilstand skaber en frodig grobund for kommunisme, marxisme og andre besynderlige foreteelser, der virker som halmstrå, som de, der lever under fortvivlede økonomiske forhold, begærligt griber efter i bevidstheden om, at de ikke kan få det værre, end de har det.

Sådanne tilstande må vi vogte os for at komme ind i. Men der er jo også grænser for, hvad erhvervslivet er i stand til at bære. Tilsyneladende går det godt endnu, men vi synes tilbøjelige til at overse, at det er opustede værdier, vi arbejder med; og selvom den højtærede finansminister i disse dage har anlagt et optimistisk syn på tilværelsen for den nærmest kommende tid, må vi ikke lukke øjnene for de vanskeligheder, som vor handelsomsætning med udlandet bereder os. Som bonde kender jeg selvfølgelig forholdene indenfor landbruget bedst, og dér begynder manglen på medhjælpere at antage en faretruende karakter. Det skulle slet ikke undre mig, om der før eller senere kan blive rejst et ubehageligt krav om indførelse af fremmed arbejdskraft, sådan som vi tidligere har kendt det i forbindelse med de lollandske sukkerroemarket.

Men når det er sådan nu, hvordan skal det så gå, hvis militæret yderligere lægger beslag på den mandlige ungdom i de allerbedste år? Det vil ganske simpelt ikke være muligt at udskrive et større antal værnepligtige eller at forlænge tjenestetiden, uden at det vil få de alvorligste følger for erhvervslivet. Eller hvad siger man om højskolens stilling til befolkningen under disse omstændigheder? Ja, det gælder ikke alene højskolen, det gælder alle fagskoler for ungdom, som på det alvorligste vil komme til at mærke følgerne af en kraftig oprustning. Selvom forslaget ikke fastsætter antallet af de værnepligtige, der årlig skal udskrives, og selvom tjenestetiden ikke er fastlagt endeligt, synes altså alt at pege i opadgående retning.

Den højtærede forsvarsminister har bebudet en forøgelse til efteråret. Kommer dertil våbenarter af mere eller mindre tvivlsom værdi og militære anlæg, der måske er direkte skadelige efter vor opfattelse, er det såre naturligt, at det radikale venstre ikke kan medvirke til en sådan lovgivnings

gennemførelse, ligesom det er vanskeligt at stille ændringsforslag til et forslag som dette, når det næsten er helt blottet for konkrete angivelser.

Vi kunne have ønsket en lovgivning på det militære område i den retning, som jeg her har søgt at give en antydning af. Vi må fastholde retten til selv at bestemme omfanget af det beredskab, der nu engang skal til, indtil de forskellige folkeslag kommer til fornuft.

Forsvarskomiteen i Atlantrådet kan foretage visse henstillinger, som vi kan tage op til overvejelse, men det er det danske folk alene, der har forudsætninger for at bedømme vort lands stilling i verden.

Det radikale venstre har i tide advaret mod den udenrigspolitik og militærpolitik, som de tre største partier har gennemført og står i begreb med at gennemføre — beslægtede ånder mødes! Nu ville det være nærliggende at tro, at de tre partier i bevidstheden om den sejr, de notorisk har vundet, følte sig besjælet af en indre tilfredshed med resultatet og havde råd til at anerkende andres opfattelse af de alvorlige problemer, vi her er stillet overfor. Men det er ingenlunde tilfældet, tværtimod. Jeg ser bort fra forhandlingsformerne her i rigsdagen, som jeg ikke har noget at beklage mig over, da jeg ihukommer det gamle ord, at enhver fugl synger med sit næb. Hvad jeg tænker på, er den propaganda, der åbenbart skal sættes i system fra de tre partiers side for at afstive den gennemførte politik i den kommende tid, når den skal stå sin prøve i virkelighedens verden.

„Nationaltidende“ for den 1. juni indeholdt en kronik af redaktør Helmer Geill, der behandlede et begreb, som han kaldte det psykologiske forsvarsberedskab, og han søgte at påvise den betydning, som psykologien har for moderne krigsførelse. Han mindede i denne forbindelse om den succes, som Hitler notorisk havde ved at gøre den herostratisk berømte Goebbels til propagandachef. Det var en propaganda, der var så fuldkommen, at dette ord i den almindelige bevidsthed er blevet identisk med ordet „løgn“. I hvert fald vil ordet for al fremtid have en ødøs klang i det menneskelige øre. Jeg nævner dette, fordi redaktør Geill har frimodighed nok til at skrive, at der må bremses op mod den yderst beklagelige og meget farlige defaitisme, som ikke mindst de radikale her i landet søger at udbrede. Så konkluderer han med at kræve, at denne fare skal bekæmpes gennem et effektivt propagandaforsvar. Lad mig i tråd med dette minde om, at det engelske blad